

Phần 3

Đến cũng mấy ngày rồi, Thiên giận nên không cô tới nhà Thanh. Nhưng anh thấy buồn cười vì bản thân mình. “Giận gì chứ? Cô bé đâu có lỗi. Thực lòng nhóc thích Chấn Bảo thì mình lấy lý do gì để cản?” Nghĩ rồi, Quốc Thiên gọi điện hẹn Chấn Bảo.

- Mà chờ tao đi đâu mà gấp vậy?

- Sắp tới rồi. Mà đừng ồn nữa.

Tới đầu một con đường, Quốc Thiên thả Chấn Bảo xuống, đưa cho anh bịch kem rồi vừa quay xe vừa nói:

- Đây là kem. Mà đi một đoạn tới cái nhà nhỏ có cái cổng gỗ thì vào. Bé Thanh nói nhớ và muốn gặp mày. Tao về!

Chấn Bảo không hiểu gì cả. Anh nhìn theo xe Quốc Thiên mà vừa tức vừa buồn cười:

- Thằng này hôm nay ăn nhằm phải thứ gì? Cứ như là đang giận mình vậy.

Rồi anh cũng đi theo chỉ dẫn của thằng bạn. Thấy Bảo tới, Thanh mừng quýnh, nhưng lại thắc mắc:

- Anh tới chơi với em à? Sao anh biết nhà em.

Đưa kem cho Thanh, anh nói:

- Kem thằng Thiên nó mua cho em nè. Tự nhiên nó lôi anh tới đây rồi bỏ về.

Chợt mặt Thanh tiu ngiu như cái bánh tráng nhúng nước:

- Không thèm chơi với em nữa thì mua kem cho em làm gì?

Chấn Bảo quan tâm:

- Em với nó gây nhau hả? Cái mặt nó xụ la thấy ghê, cứ như là đang giận anh đấy.

- Em đâu có gây hồi nào. Mấy hôm trước, em hỏi sao anh không tới chơi với em, thế là anh ấy giận rồi bỏ về...

- Chỉ vậy thôi? Còn gì nữa không?

- Thì anh ấy hỏi phải em thích anh không. Em nói là em mến anh, vậy là anh dắt xe đi về thẳng. Mấy hôm rày cũng không thấy tới học. Sách vở còn cả đống ở đây.

Chấn Bảo gật gù:

- Ra vậy! Anh hiểu rồi. Mà em mến anh thật sao? Mến ở điểm nào?

Lệ Thanh gật đầu chân thật:

- Vì anh có điệu nhìn và cách nói chuyện rất giống anh Hai của em. Anh ấy mất rồi.

Giọng Thanh dần lắng xuống. Chấn Bảo cảm thông. Anh muốn tìm cái gì đó để an ủi Thanh:

Hay anh làm anh trai của em nha. Có chuyện gì thì tìm anh, anh sẽ giúp:

- Dạ. - Tất nhiên là Thanh gật đầu cái “rụp”.

- Thôi, em ăn kem đi. Anh về đây.

Rời nhà Thanh, Chấn Bảo nghĩ thầm:

“Thì ra thằng này nó tưởng Thanh thích mình. Đúng là khùng. Đã thế, tao cho mày não ruột thêm vài ngày”.

Đứng trước cổng gỗ, Quốc Thiên lưỡng lự một hồi rồi mới đẩy cửa vào.

Mọi lần tới nhà là anh gọi Thanh ra đón, nhưng lần này thì anh tự lên phòng. Anh nhẹ nhàng từng bước mà lòng rối bời, không biết sẽ nói gì. Khi bước qua cánh cửa luôn mở sẵn, Quốc Thiên hết sức ngạc nhiên. Thanh đang gục dài trên bàn học và ngủ. Trên khóe mắt có thấp thoáng một giọt nước mắt. Trên tay Thanh cầm chiếc dây chuyền mặt tròn mà xưa nay Thanh vẫn đeo bên mình, nhưng Thiên không hề biết. Có lẽ cũng không ai biết trừ ba mẹ cô. Mặt dây chuyền đang mở. Bên trong là tấm hình nhỏ chụp chân dung của một người con trai. Anh nhẹ gỡ khỏi tay Thanh thật cẩn thận nhưng vẫn làm Thanh tỉnh giấc. Thanh ngồi dậy, dụi mắt rồi mới cất tiếng hỏi:

- Anh tới hồi nào vậy?

- Anh xin lỗi!

- Em hỏi anh tới lúc nào thì anh lại xin lỗi em. Mà sao anh phải xin lỗi em?

Nhìn mặt Thanh lúc này thì chẳng ai biết được là đang giận hay đang bình thường, cứ tỉnh queo. Quốc Thiên không trả lời mà hỏi ngược lại:

- Hôm nay em làm biếng thế? Không học bài mà lại ngủ dài vậy à?

Thanh nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng tự nhiên hết biết:

- Bị anh làm phiền hoài, quen rồi. Tự dưng mấy hôm liền anh không tới, em đâu học được tí nào.

Quốc Thiên nhẹ cười, lòng thấy vui:

- Vậy sao? Còn mấy ngày hè nữa thôi, hôm nay anh muốn dẫn em đi chơi, chịu không?

- Đi đâu ạ?

- Tùy em.

- Em muốn đi ăn bánh tráng cay.

- Vậy anh dẫn em đi.

Thanh lúc này đã thực sự vui. Cô muốn dẹp hết sách vở để đi chơi với Quốc Thiên. Lần đầu tiên cô không lưỡng lự trước một lời rủ rê đi chơi. Thanh cứ tút tút khoác chặt tay Quốc Thiên, tự nhiên hết biết. Lãng xãng hết khắp chỗ. Sau cùng mới ghé vào quán bánh tráng cay. Thấy Thanh vui, Thiên mới hỏi:

- Sợi dây chuyền lúc này đâu rồi. Trong đó là hình của ai vậy?

Gương mặt Thanh bỗng trầm hẳn xuống. Cô mím nhẹ môi và đưa tay ra sau cổ gỡ khóa dây rồi đưa cho Quốc Thiên:

- Sợi dây này em luôn đeo bên mình. Trong đó là anh trai em.

Thiên ngắm nghía sợi dây rồi hỏi:

- Thế anh ấy giờ đang ở đâu? Quen em lâu rồi mà giờ mới nghe em nói có anh trai.

- Anh ấy mất rồi, lúc mười tuổi, lúc đó em bảy tuổi.

Có lẽ đây chính là nét sầu lắng trong ánh mắt của Lê Thanh. Quốc Thiên ngỡ ngàng khi nhận ra điều ấy. Anh muốn chia sẻ với Lê Thanh:

- Chuyện như thế nào, em kể anh nghe được không? Anh rất muốn được cùng em chia sẻ.

Thanh ngược nhìn Quốc Thiên vẻ lưỡng lự nhưng rồi cũng kể:

- Anh em bị bệnh tim bẩm sinh nếu mổ thì sẽ mất một khoản tiền rất lớn. Số tiền ấy bây giờ còn vượt xa khả năng của nhà em, huống chi là ngày xưa. Ba mẹ em đành chứng kiến từng ngày một trôi qua thật nhanh của anh Hai bằng những làn nước mắt.

Mắt Thanh rung rung nhưng cô không khóc. Vì cô đã hứa với anh trai của mình sẽ là người mạnh mẽ. Mà “mạnh mẽ” theo quan niệm của cô điều đầu tiên phải làm được là không được khóc. Ít nhất là như thế.

- Anh ấy dặn em phải thật chăm học, học cả phần của anh ấy. Để sau này thay anh ấy thực hiện ước mơ của hai anh em.

Mí mắt, bờ môi và cả đôi tay của Lê Thanh đồng thời run lên. Quốc Thiên thấy mà lòng cũng rung rờ. Anh rời ghế tới ngồi cạnh Thanh, nhẹ nắm lấy bàn tay Thanh, động viên:

- Em giỏi lắm! Anh Hai em chắc rất vui vì có một người em ngoan như em. Anh tin là anh ấy đang ở một nơi rất an lành và luôn đưa mắt quan sát đứa em yêu quý của mình. Vì thế, em phải luôn cười và anh sẽ luôn ở bên em.

Thanh nở một nụ cười thật hiền như nụ cười của một thiên thần bước ra từ ngàn sao. Quốc Thiên cũng cười vì một điều thầm kín. Cả hai cùng cười vì cảm nhận được một cái gì đó ấm áp, bình yên.

An tối xong, tuy chưa buồn ngủ nhưng Thanh cũng nằm dài trên giường.

Hôm nay thực sự là một ngày làm biếng: Suốt một ngày đi chơi với Quốc Thiên, giờ lại không muốn học bài. Đầu óc cứ toàn nghĩ chuyện đầu đầu.

- Anh ấy dịu dàng thật đấy!

Thanh thậm cười mà mắt nhắm lịm. Chợt một tiếng gọi từ dưới vang lên làm cô bật người dậy thật nhanh.

- Bé Thanh ơi!

“Là giọng anh Thiên. Nhưng có khi nào anh tới đây giờ này đâu. Chắc mình mơ rồi”.

- Bé Thanh!

“Không phải mơ. Đúng là anh ấy gọi”. Thanh vọt lẹ khỏi chiếc giường đến bên cửa sổ, ngó xuống đường. Đúng là Quốc Thiên đang đứng dưới đó và đang vẫy cô xuống. Thanh cười thật tươi rồi chạy thật nhanh xuống gặp Thiên:

- Anh quên gì à?

- Còn một việc mà anh phải làm. Anh xin phép anh Hai của em rồi.

Thanh tròn đôi mắt vì tò mò:

- Việc gì mà anh phải xin phép anh trai em?

Quốc Thiên nhẹ cầm tay của Lệ Thanh và nhìn thẳng vào đôi mắt long lanh của cô. Lệ Thanh bối rối và căng thẳng, lồng ngực như bị ép.

- Có một chuyện anh muốn nói với em từ lâu lắm rồi.

Lâu thật lâu, Quốc Thiên mới chịu nói. Thanh cười để tự làm mình bớt căng thẳng.

- Anh nói đi, em nghe nè.

- Ừm... Là chuyện... anh muốn nói là...

Quốc Thiên đã quyết định nói vậy mà cứ mãi ậm ừ vì cái gì mà sao khó nói thế. Anh lại thấy khó cất thành lời và lưỡng lự sao ấy.

Đợi mãi mà Thiên không chịu nói, lại cầm tay mình lâu như vậy, Thanh bắt đầu thấy run, cô đành giục:

- Anh sao vậy? Mọi hôm anh chọc em hay lắm mà, cái gì cũng nói được. Hay lại có việc gì nhờ em đấy? Hay anh muốn uống nước? Để em vào lấy cho anh.

- Không, Thanh. Anh muốn nói là anh yêu em. Làm bạn gái anh nha.

Quốc Thiên nói thật nhanh. Lệ Thanh nghe lồng ngực mình như muốn nổ tung ra, các tế bào như bị đông cứng. Cô bất động một hồi rồi tự nhiên bật cười:

- Anh nói gì lạ vậy? Em chẳng phải vẫn đang làm bạn gái anh đấy thôi: Đúng là anh cần uống nước. Để em vào lấy.

Thanh quay lưng vụt chạy, nhưng cô quên mất một điều là Quốc Thiên đang giữ tay của mình. Cô bị Quốc Thiên kéo ngược lại và hôn thật nhanh lên đôi môi ngở ngàng của cô.

Anh đang tỏ tình thật lòng với em đây, bé ngốc ạ.

Thiên tặng thêm cho Thanh một nụ cười thật đẹp và ánh nhìn âu yếm. Lệ Thanh sau phút bàng hoàng đã cố thuyết phục đôi chân của mình chạy thật nhanh lên phòng trùm mền kín mít, quên cả bỏ màn...

“Không thể nào! Chuyện này không thể nào trở thành sự thật: Chắc là anh chỉ nói đùa thôi. Chắc chắn là vậy!”

Và suốt một đêm đó, Thanh không thể nhắm mắt. Quốc Thiên cũng vậy. Cảm giác trong anh lạ quá. Nói đúng thì đây là lần đầu tiên anh ngỏ lời với một cô gái. Còn với Hồng Mỹ chỉ là hai đứa lớn lên bên nhau và thấy rằng hình như là yêu và hai đứa tiến đến với nhau. Nghĩ lại Quốc Thiên thấy mình đúng là buồn cười. Dù đã quá khuya nhưng anh vẫn muốn gọi điện quấy rầy người bạn thân của mình? Chân Bảo.

- Thăng khùng này, sao dạo này mày thích phá giấc ngủ của người khác vậy hả?

- Hôm nay tao nói được rồi.

- Nói cái gì? Hai giờ sáng, người ta đang ở trên mây thì bị mày kéo tuột xuống đất. Tha cho tao đi, còn mấy ngày nữa vào học rồi, tao phải tích cực ngủ.

- Mày nhiễm tính hay cần nắn như đàn bà từ khi nào vậy? Mất cả hứng.

- Trời ơi! Sợ mày thật, kiểu này mà bé Thanh của mày có điện thoại chắc mất ngủ cả đêm vì mày. Ngủ đi nha. Có gì mai dậy sớm, tao với mày đi tập thể dục rồi kể tao nghe. Từ tối mai, trước khi đi ngủ, tao để chế độ rung cho mày tha hồ réo.

- Thăng quý! Mất cả hứng! Ngủ tiếp đi!

Thiên ném điện thoại vào một góc rồi lại cười cho tới sáng.

Thoáng cái mà ba tháng hè đã trôi qua và ngày khai giảng lại tới. Suốt buổi sáng nay, Thanh đã cố hết sức để tránh Thiên. Cho đến khi kết thúc buổi lễ, ngó

tìm hết góc sân trường, không thấy bóng dáng Quốc Thiên đâu, Thanh mới thở một hơi nhẹ nhõm.

- Lệ Thanh!

Nghe tiếng gọi, Thanh giật thót. Nhưng thật may, người gọi là Chấn Bảo: Chấn Bảo cười thật tươi tiến gần Lệ Thanh:

- Em gái của anh năm nay mặc áo dài rồi ha. Ra. dáng người lớn rồi. Nhìn em dễ thương lắm.

Thanh thấy mắc cỡ:

- Anh làm gì khen em ghê thế? Em tự biết mình mà.

- Đâu phải mình anh, thằng Thiên nãy giờ nó ngắm em đến mỗi cả cổ rồi kia.

Nó tới Quốc Thiên, Thanh lại rơi vào sự mâu thuẫn. Một mặt cô mong những lời Thiên nói là thật lòng, mặt khác lại không dám tin vì biết rằng mình là cô bé mập. Thấy mặt Thanh trầm ngâm, Chấn Bảo đã hiểu được phần nào suy nghĩ của Thanh:

- Em sao vậy? Tâm trạng rối bời vì thằng Thiên hả? Có gì thì cứ tâm sự với anh nè. Anh là anh trai của em mà.

- Em...

- Bất ngờ và không dám tin những gì nó nói phải không?

Thanh gật đầu mà mắt cứ cúi lì xuống đất. Bảo lại tiếp:

- Không tin nó, vậy em tin anh chứ?

Thanh không trả lời mà nhìn Chấn Bảo bằng đôi mắt lưỡng lự:

- Em cứ yêu nó đi. Nó thật lòng đấy. Không phải ngày một ngày hai đâu. Em đừng nghĩ con trai bọn anh, ai cũng chi thích những người con gái có dáng chuẩn. Đừng lo lắng gì cả. Em rất dễ thương, rất đáng yêu và rất xinh đẹp. Quốc Thiên yêu em thật lòng thật dạ mà.

- Em tin anh được không?

- Tin anh đi. Anh là anh trai của em, nên sẽ không gạt em đâu.

Sau một hồi Thanh thấy tự tin hơn, cô sẽ yêu Quốc Thiên như bấy lâu vẫn âm thầm. Cô gật đầu cười với Chấn Bảo:

- Em cảm ơn anh!
- Được rồi. Không phải nói gì đâu. Em gặp Quốc Thiên đi.
- Gặp anh ấy? Nhưng em sợ lắm! Em run quá!
- Nhưng anh tới rồi, có run cũng ráng chịu.

Quốc Thiên đã đứng ngay sau lưng Lê Thanh hồi nào không hay. Thanh tưởng như chết được, chân tay run hết sức, cô không thể nào sai bảo được chúng. Quốc Thiên muốn bật cười vì điệu bộ của Thanh. Anh ra dấu “đuổi” Chân Bảo về trước, không cho Bảo làm phiền hai người trong thời khắc tuyệt vời này. Chờ cho Bảo đi rồi, Quốc Thiên mới nhẹ xoay vai cho Thanh đối diện với mình. Mặt Thanh còn hơn trái gấc chín, nóng còn hơn hòn than khi Quốc Thiên nhẹ đặt tay mình lên má cô. Anh nhẹ chậm cúi xuống. Cho tới lúc này Thanh mới sực tỉnh. Cô vụt chạy đi, Quốc Thiên đuổi theo.

- Em mắc cỡ gì chứ? Sân trường đâu còn ai.
- Anh kỳ quá. Không lo lấy xe đi. Em chứ đâu phải chị Hồng Mỹ đâu.
- Bộ em đang ghen với Hồng Mỹ hả?
- Không bao giờ.

- *M*ày đang nghĩ cái quái gì vậy?

Xuân Anh, người bạn thân của Hồng Mỹ hết sức ngạc nhiên khi nghe Hồng Mỹ nói ra ý định của mình.

- Tao nói thật đấy. Tao không tin là Quốc Thiên yêu con nhỏ khoai tây ấy. Tao phải giành lại Quốc Thiên. Việc “thử” chỉ là để chắc chắn và tự tin hơn thôi.

- Tao xin mày đấy. Chuyện giữa mày và Quốc Thiên đã qua từ lâu lắm rồi, đã trở thành quá khứ rồi.

- Mày thôi đi! - Hồng Mỹ phát giận - Không giúp thì thôi, đừng làm tao nhục chí. Cứ chờ đấy, tao sẽ cho mày thấy Quốc Thiên còn yêu tao và sẽ quay về với tao.

Nói xong, Hồng Mỹ bỏ Xuân Anh lại đó rồi lại gần Quốc Thiên, vẻ mặt tươi vui và thân thiện.

- Có chuyện gì không Mỹ? Thiên bận lắm.

- Thiên tránh mặt Mỹ hoài vậy mà không thấy chán à? Tất nhiên là có chuyện Mỹ mới tìm Thiên.

Quốc Thiên dừng bút chờ Hồng Mỹ nói tiếp:

- Chủ nhật này bọn mình đi chơi nha. Ý của Mỹ là Mỹ, Quốc Thiên và Lê Thanh. Quốc Thiên nhẹ cười hỏi lại Hồng Mỹ:

- Mỹ thực sự muốn đi chơi với bé Thanh hả?

- Ừ.

Thiên muốn chắc chắn hơn nên hỏi tiếp:

- Mỹ thực sự chấp nhận chuyện của mình với bé Thanh rồi hả?

- Ừ. Thật mà.

- Vậy để mình đi hỏi xem nhóc có chịu đi không.

- Đi mau đi.

Quốc Thiên bước đi, tâm trạng vui. Có cơ để kéo nhóc rời đồng sách mà. Nhưng Lê Thanh lại phá tâm trạng của Quốc Thiên. Anh hét chạy lên lớp rồi lại xuống góc căng tin, xuống cả thư viện, ngó hết sân trường cũng không thấy Thanh ở đâu. Anh đành về lớp chờ cho hết buổi học rồi nghĩ cách xử cô bé.

Quốc Thiên ngồi trên xe chống chân xuống đường, cố gắng để ý đến mọi thứ để giết thời gian. “Mong sao bé mau xuống”. Thật là hiếm lắm mới có bữa Thanh chịu về ngay sau tiếng trống dứt. Khi sân trường đã vắng tanh mới thấy Thanh lững thững bước xuống. Quốc Thiên muốn trách cũng không được. Vì “em còn dở mấy bài toán”, “em chưa vẽ xong cái biểu đồ”, em chưa làm xong cái này, em phải làm xong cái kia... toàn những lý do chính đáng để... xuống trẻ. Nhưng dù có muộn hơn nữa, Quốc Thiên cũng vẫn đứng chờ dưới cổng trường. Khoảng thời gian chờ đợi đối với Quốc Thiên thật dài nhưng là thật hạnh phúc. Thiên không ngờ Thanh lại cho mình những cảm xúc dễ thương này.

- Anh bướng quá. Em đã bảo anh đừng chờ, em tự về được. Anh về trễ giờ cơm hoài vậy, mẹ anh không la sao?

Tiếng của Thanh đã kéo Thiên ra khỏi cơn mơ màng:

- Em buồn. Đã bảo mặc kệ anh. Em cũng trễ giờ cơm đó thôi.

- Em khác.

- Khác cái gì?

- Ba mẹ em đi làm cả ngày, em ở đây hay về nhà cũng như nhau cả thôi, ăn lúc nào mà không được. Nhưng anh thì phải dùng cơm với gia đình anh nữa chứ.

Càng nói thì Thanh càng có nhiều lý lẽ để buồn.

- Lên xe đi cô bé. Nếu nghĩ cho anh thì em về sớm đi. Anh sẽ không về trễ nữa là được chứ gì.

Thanh bước lên xe, vừa suy nghĩ mà thấy thương Quốc Thiên: Nhưng Thanh thực sự không muốn về nhà: Vì về nhà chỉ có một mình cô. Ba mẹ cô vì muốn cô được học tập và sống đầy đủ; coi như vun tăt cả tình cảm cho cô nên cứ cố gắng làm việc mà không hay biết cô thấy vô cùng cô đơn vào mỗi bữa cơm trưa.

- Cả buổi hôm nay em đi đâu mà anh kiếm không thấy?

Thanh suy nghĩ trong giây lát rồi mới trả lời:

- Anh không cần tìm em đâu. Em chỉ đi kiếm một chỗ nào đó yên tĩnh một chút để học bài thôi mà.

- Dưới căng tin là được lắm rồi, đâu có ai làm phiền đâu mà em phải tìm chỗ khác?

- Em chẳng bị anh làm phiền là gì? Anh làm hư em, nên em chỉ muốn học một mình thôi.

Giọng Thanh nói nghe thật dễ thương nhưng lại làm Thiên phải ngạc nhiên:

- Ý em là trước tới giờ anh toàn làm phiền em? Rồi anh làm gì mà “hư” em?

- Từ khi quen anh, em làm biếng hẳn. Em muốn được học bài một mình vào giờ ra chơi thôi. Được không?

- Không được! Em thử tính xem một ngày anh được nói chuyện với em mấy câu? Được gặp em mấy phút? Được ngồi cạnh em mấy giây?

Nói tới đây thì đã tới nhà Lê Thanh. Nhưng Thiên chưa chịu về khi còn dở câu chuyện. Thấy Quốc Thiên dắt xe vào theo, Thanh hỏi:

- Muộn lắm rồi sao anh không về? Có gì mai nói tiếp.

Quốc Thiên dựng xe xong rồi mới trả lời:

- Anh không về. Hôm nay anh muốn bạn gái anh nấu mì tôm cho anh ăn. Mà em đã tìm ra chỗ nào như ý em chưa?

Lệ Thanh gật đầu về hải lòng, Thiên hỏi thêm:

- Vậy đó là chỗ nào?

Lệ Thanh quay sang, lắc đầu:

- Em không nói cho anh nghe đâu. Nói rồi để anh ra đó tiếp hả?

Quốc Thiên giả bộ nghi ngờ:

- Em muốn học một mình, hay ở chỗ đó có thằng nào đẹp trai hơn anh suốt ngày liếc mắt đưa tình với em. Hay em bắt đầu chán anh rồi? Trả lời đi!

- Anh nghĩ em là loại người đó à? Hơn nữa, anh nhìn lại em xem có ai thích được không?

- Nè! Quốc Thiên phản kháng ngay - Anh còn yêu em đến vậy, đừng nói chi là người khác.

- Anh giận em đấy à?

Quốc Thiên không trả lời làm Thanh bối rối. Cô nhìn anh rồi xịu mặt xuống. Thấy Thanh bắt đầu lo lắng, Thiên mới đưa tay ra nhẹ nhàng nói:

- Em đưa tay đây.

Lệ Thanh không thắc mắc nhưng cánh tay đưa ra rụt rè. Thiên đưa tay của Thanh áp lên má mình và nói:

- Em bé của anh dễ thương như vậy, anh yêu còn chưa hết, sao giận được chứ.

- Anh yêu em thật sao?

Quốc Thiên không trả lời. Anh nhìn Thanh say đắm. Thanh như lạc hẳn vào ánh mắt ấy mà không biết má Thiên đã sát kề. Cho tới khi có một sự chạm nhẹ, cô mới giật mình thoát nhanh khỏi ánh mắt như thôi miên ấy. Chân tay run rẩy và vụng về nhưng cô vẫn cố nói được một câu:

- Để em nấu mì cho anh ăn. Sắp sang chiều rồi.

Quốc Thiên không hiểu được tại sao đến giờ mà Thanh vẫn còn mắc cỡ đến vậy. Đã mấy lần anh cố hôn Thanh nhưng kết quả vẫn như lần này.

Đợi Thanh nấu mì xong, ngồi xuống bàn rồi Thiên mới hỏi chuyện tiếp:

- Thanh! Hôm đầu tiên em giúp anh, em nói đó là nụ hôn đầu đời của em. Vậy lúc đó em cảm giác như thế nào?

- Lúc ấy em sợ gần chết, còn cảm giác được gì nữa.

- Còn anh thì thấy rất lạ, khác hẳn với Hồng Mỹ.

Quốc Thiên cười thích thú, mắt mơ màng liên tưởng. Vừa nói, anh vừa tiến sang ngồi cạnh Lê Thanh.

- Nụ hôn của Hồng Mỹ lúc nào cũng nóng bỏng và rất cuồng nhiệt. Còn em thì lúc ấy anh nhận thấy em rất run, rất sợ sệt nhưng vẫn thấp thoáng hương vị ngọt ngào. Cảm giác thật khó quên, nó làm anh vương vấn.

Sớm nhận ra “âm mưu” của Quốc Thiên, Lê Thanh vội lôi ra xa, từ chối nhanh, nhưng có lẽ cách từ chối chưa được khéo:

- Em không thích. Em là em chứ không phải chị Hồng Mỹ.

Khi Thanh vừa dứt câu thì Quốc Thiên chợt đổi sắc mặt:

- Sao em cứ suốt ngày lôi Hồng Mỹ ra nói hoài vậy? Những gì em thấy về Hồng Mỹ không phải như em nghĩ đâu. Bạn ấy không phải là người dễ dãi.

Thanh biết mình đã nói một câu không nên nói. Nhưng vì Hồng Mỹ mà Quốc Thiên lớn tiếng với cô khiến lòng Thanh dâng lên một cảm xúc hình như là thất vọng: “Vì chị Hồng Mỹ mà anh giận em sao? Thế thì em nên hiểu tình cảm của anh dành cho em là như thế nào đây?”

- Em xin lỗi!”. Em không cố ý. Từ sau, em sẽ không nói về chị ấy nữa.

Quốc Thiên biết mình đã lớn tiếng làm Thanh sợ nên cũng nhẹ giọng.

- Được rồi. Nói đến Hồng Mỹ, anh mới nhớ, bạn ấy muốn đi chơi với bọn mình vào chủ nhật này. Em đi nha.

- Em không, đi đâu. Anh đi với chị ấy đi.

Lê Thanh trả lời ngay mà không hề suy nghĩ. Quốc Thiên lại được mẻ tức. Lần này là giận thật sự:

- Em có thể rời đồng sách ra một ngày được không? Từ hồi quen anh đến giờ, em đã đi chơi với anh được lần nào chưa? Bây giờ Hồng Mỹ muốn thân nên rủ bọn mình cùng đi chơi. Vậy, mà em lại từ chối ngay tắp lự mà không mảy may suy nghĩ... Tùy em đấy, anh không ép đâu.

Nói xong Quốc Thiên bỏ đi trong cơn giận. Thanh thấy sợ vì chưa bao giờ thấy Thiên giận đến thế. Cô nhìn theo anh mà cổ họng nghẹn đắng. Lúc này cô muốn khóc lắm.

“Anh giận thật sao? Vì chị Hồng Mỹ mà anh giận em ư? Vừa nãy, anh mới nói là không thể giận em cơ mà. Sao lúc này em ghét anh thế? Có phải vì chị Hồng Mỹ vẫn còn rất quan trọng với anh không? Chị ấy chỉ muốn đi chơi với anh thôi, em xen vào sẽ làm chị ấy ghét thêm mà. Anh giận em? Anh trách em? em cứ tưởng anh thông cảm giúp em. Em phải hiểu tình cảm anh dành cho em là gì?”

Giúp em với, anh Hai ơi! Em không đủ tự tin để nghĩ rằng anh ấy yêu em. Nhưng phải làm thế nào đây khi em ngày càng yêu anh ấy? Có phải vì em đã ngộ nhận không? Hay em không yêu anh ấy nữa nha anh Hai? Chắc anh ấy không biết là em đang đau lòng lắm đâu. Cũng có thể anh ấy ghét em rồi...”

Hai tô mì cứ nằm đó. Lạnh ngắt.